

Tar Károly

A FECSEGŐ VÍZPARTON

**Debrecen
2002**

Mennyi színét, formáját, hangulatát
láttuk már a naplementének, pedig ugyanazt a csodát láttuk.
De úgy tűnik mégse ugyanazt, hiszen mindig más
és más volt az a környezet, az az élmény,
amely képpé formálta a búcsúzó nap látványát.
Ezért végtelen e csoda leírása és
ezért végtelen - mert mindig más - a megfogott
pillanatnak képbe vagy szavakba öntött világa is.
Talán ez a magyarázata a hasonló
vagy éppen azonos forrásvidéken születő verseimnek is.

Tar Károly

A fecsegő vízparton

versek

**Debrecen
2002**

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

Készült:
A Nyomdaipari KKT. nyomdájában
Debrecenben

Tar Károly

A fecsegő vízparton

A könnyek csókja

Hányféle szerepet osztott rám az élet,
pedig igazából soha rám se nézett,
hagyott álmodozni puha alkonyon,
néha meg vaktában is vadul vágatott

Fénylő napsugárban szálltam a fák fölött,
a mezítlábas árnyék meg földhöz kötött,
kallódó szerelem ringatott szépségben,
az üvöltő szél meg bút sodort ölembe

Ösztönök tüzében forgattam nyelvemet,
hangtalan álnokság gyötörte lelkemet,
mikor a nyáreste bágyadtan rám hajolt,
reszkető virágot szórtak a csillagok

De sóvárgó lázamból gyönyör fakadt,
a szürke sziklából meg hajnal hasadt,
őszverte hajamra bíbor füstje szállt,
sárguló időben könnyek csókja várt

A végtelen

A medrében hömpölygő vizet
hol lágyan simogatja,
hol keményen dobálja
a folyó fölött hullámozó szél
Így vagyunk mi is az élet folyamán,
hol álmot szórnak,
hol arcul csapnak
a fátylat borító éjszakák
Ám a virradatban tovább állunk
s a végtelennek neki vágunk,
valahol persze majd megállunk,
de onnan már az égen szállunk

Hiába bújsz, megtalállak

Hiába bújsz, megtalállak
zöldellő fű árnyékában,

nótás széllel elcsábítlak
kacérkodó tűzvirágban,

hozzád fekszem vetett ágyba
fehér jácint illatában,

szemérmesen őrzött vágyam
elmondom egy rózsaszálban

Törékeny öregasszony

Törékeny öregasszony
lépeget velem,
vagy inkább cirógatva
karomban viszem

Mesélek neki
igaz történetet
és úgy csodálkozik,
mint egy kisgyerek

Apámat kutatja
szürke fellegekben
és szállni akar hozzá
süllyedő időben

Megriadt madárként
csapong a szelleme
s hiába keresi,
nem találja meg

Azt sem érzi,
hogy fogja a kezem,
hogy a kéklő eget
neki köszönhetem

Emlékek zajában
suttogva beszél
s arcán megdermed
a csóktalan remény

Körötte minden,
minden idegen
és hogy a földön van,
azt sem hiszi el

Háborgó lelke
csak akkor pihen meg,
mikor néma ajkán
elszunnyad a csend

Nem így képzeltem

Nem így képzeltem
a csábító szépet,
azt hittem csók lakik
a csillagos égen

De most már látom,
hogy csalfa tünemény,
átfutott csak velem
a remény szigetén

Az akácvirág

Fehér fürtökben csüng
az akác virága,
most viszik ágastul
a menyasszony táncba

Körülötte röpköd
egy fürge szárnyú méh
és mosolyt ereget
a bámézkodó ég

Boldog nászutasként
vissza-vissza néz,
fölkapja illatát
a gólyalábú szél

Holdfényel ébreszti
a zsenge harmatot
és fellegekbe száll
zöldülő ágakon

Megbocsátom vétkeket

A hárs illatában részegen
házam a fákra felteszem,
s hallgatom majd kéjesen
a madárfütytös éneket,
az ágra szálló estében
csend koppan a szívemben,
de álmodozó szememmel
fényt hintek a sötétbe,
a virágok ölében
meglesem a szerelmet
és egy árva levélben
megbocsátom vétkeket

Édesanyám képe előtt

Most is csókolsz engem
az utolsó képpel,
félszeg mosolyodban
szélbe szórt szépséggel,
gyűrött arcodon
a hajszott évekkel,
száradó szemedben
a megfakult fénnel,
csontos kis kezekben
bujkáló reménnyel,
a távolból küldött
ídes üzenettel

Az égi fák ágain

Az égi fák ágain
a csillagok ragyognak,
kacagó felhők hátán
fényt fonok az álmodba

Fázós téli napokra
kopott esték pislognak,
hallgatók képekből is
összeraklak álmodban

A mindenségben

Szorítok egy láthatatlan
kezet
s a mindenség lebeg
velem,
mézes huszárok úsznak a
fellegen,
búzavirág vágtat a
kerteken
s kezdem a csodát
faggatni,
a végtelenben végest
látni,
a semmiből szikrát
fogni,
a kimondhatatlant
kimondani,
emberarccal porba
hullni

Nem néztem a messzeségbe

Nem néztem a messzeségbe,
táncra kéltem csalfa réten,
csók kergette sűrű vérem,
égtem a bujaság ölében

Ám amikor földet értem,
csörömpöltem vaskezekkel
s bár virág nyílt előttem,
elfogyott a világ mögöttem

Elrepült

Elrepült, s már messze jár
a csiklandozó napsugár
és markomból is kirepült
a pettyes hátú kisbogár

De ajkamra rátapadt
az elnyűtt szavak foszlánya
és ott suttog a fülemben
a korhadat vágyak ábrándja

Átkarolt a szívem

Szorosan fogtam meg
remegő kezedet,
hisz sápadt arcodra
kiült a félelem

Könnyekben úszott
bánatos szemed
és éreztem én is
a szűrő görcsöket

Csak néztem, csak néztem
a lassú perceket
és mosolyod íze
elfutott előttem

S mikor arcomhoz ért
ragaszkodó hited
egy pillanatra megállt
és átkarolt a szívem

Süppedő homályban

Süppedő homályban
botorkál a hajnal,
a holnap üzenet
csörgedező dalban

Harang zúgására
pirkad a remény,
rózsafákra száll
a széthulló sötét

A harangvirágok

Fáradt öregek a hátukon cipelve
kimért cseppekben
kortyolják a csendet

Fuldokló évekkel lassan lépegetve
hulló csillagok közt
fejfákat keresnek

Félve melengetik a megfagyott álmot
mikor megszólalnak
a harangvirágok

Fölöttük a darvak távolodva szállnak
ők összehajolnak
a lombtalan fákkal

Emlékszel?

Emlékszel, milyen kedves látomás volt,
ahogy a lopott este ránk kacsintott,
ahogy a félrecsúszott utcát jártuk,
ahogy a csókcsatában szárnyra kaptunk?

Emlékszel a kis sarki szobára,
a lámpa nélküli lépcsőházra,
az egybefolyt napok körtáncára,
a konyakos pohár furcsa álmára?

Emlékszel a tiltott éjszakára,
a riadt bűn roskadó szavára,
az ölekezés kristályos arcára,
a gyönyörűség simogatására?

Emlékszel a hajnal kacajára,
a vetetlen ágy kéjes sóhajára,
a búcsúzó csillagok fájdalmára,
a megsarcolt ég sikongó dalára?

Napsugárral melengetem

Napsugárral melengetem
a kihűlt vágyak árnyait,
fényben úszva ízlelgetem
a búcsúzó ősz álmait

Fűzfa ággal szólítgatok
szelíd szavú dallamot,
s holdvilágban kutatom
a sorsban bújó holnapot

Hozzád szólok

Nézem a futó felhőket
és rád gondolok szüntelen,
szedem az elszórt csókokat
és bújok hozzád szorosán

A gyöngyházadat építem
és álmodozom napfényben,
a szépség arcát keresem
és hozzád szólok szüntelen

Elmossa lépteim

Lassan ereszkedik
a tollászkodó sötét,
tűnő időt formál
a repkedő remény

Nyugtalan fürkészem
hol ragyog a fény,
falánk szememnek
mit üzen az ég

Hol, merre találok
mosolygós könnyeket,
szélfútta mezőkön
sarjadozó füvet

Meddig lesz börtönben
a megszökött álom,
hol ütöttek tanyát
a régi barátok

Kérő sóhajomra
hol fújnak harsonát,
elcsüggedt arcomra
ki festi fel magát

Mikor meríthetek
gyémántfényű csendet,
tarthatok kezemben
tisztán csengő rendet

Ahogy botorkálok
az utca kövein,
hirtelen jött eső
elmossa lépteim

Bágyadt gyönyörökben

Messze futottak már
az elvirult évek,
dalokba öntenéd
a megmaradt szépet

De sűrű köd falja
a lankadó álmot,
mint bomló fénysugárt
a tűznyelő alkony

Füstös lebujszokban
volt világban élsz,
bágyadt gyönyörökben
gyertyalángként égsz

Ám hamar elalszik
a pislogó remény
és társ nélkül maradsz
mint az elhunyt árnyék

Hogy sírjam el?

Hogy sírjam el a könnyeket,
a fázós lelkű félelmet,
a fölriadt csöndességet,
az elvetélt emberséget,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
világtalan világ felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
az összetört gyermekhitet,
lázban égő szerelmeket,
a mélabús emlékeket,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
az arctalan arcok felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
fehér ajkú szonetteket,
a százszorszép messzeséget,
semmivé vált reményeket,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
az álmatlan álmok felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
a csillagtartó szenteket
a szilaj szőke szeleket,
alkonyodó életemet,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
a sírtalan sírok felett?

Bimbózó szerelem

Bimbózó szerelem
ébred a keblemen
és hulló csók pereg
az elszórt évekre

Porfelleg kavarog
az öröm ölében,
a szeretkező szó
halkul a holdfényben

A csüngő fellegek közt

A csüngő fellegek közt
kinézett a holdvilág
s kertek alatt megcsalta
a kamaszodó éjszakát

Az égen felderengő
kihült lelkű csillagok
füstös fátyolt teregettek
őszbe fulladt halmokon

A hallgatag utakon
tűzben fürdött hajnalon
végtelenbe hulló fények
zsibongtak a harmaton

A karodban

A karodban érzem
a tavasz zsongását,
a kandalló fényű
otthon nyugalját,
mint tarka pillangó
repkedek veled,
bebarangolok
völgyet és hegyet,
nem nézem a holdnak
bicegő járását,
neked nyújtom át
a jázmin illatát

Május

Fehér hattyúként
úszol a fényben,
halk zenét keversz
napfelkeltékbe,
kebled takarod
erdei zölddel,
hajnalt öntözöl
virágesővel,
szárnyakat bontasz
csókos lelkeknek,
majálist festel
múló időnek

A pillangó

Játszott a szívekkel,
önmagát csodálta,
szerelmét lehelte
virágok ajkára

Pillanatba fojtott
örök boldogságban
szárnyalva repült át
az égi világba

Görgetem sorsomat

Görgetem sorsomat
bóbiskoló csendben,
suttogva szólítom
az ágaskodó reggelt

Rejtőzködve járok
az útszéli fákhöz,
álmaimat kötöm
vadludak szárnyához

Néma levelekben
titkomat hullajtom,
tüzed lobogását
magamhoz szorítom

Csak te vagy már

Eltűnt a nyár,
a múltba szállt,
ősz takarja
lába nyomát

Felhőkbe bújt
az égi fény,
csak emlék már
a csókos ég

Vágyam körül
hús este jár,
csak te vagy már
a napsugár

Hullámokon lovagolva
Paráliában

A piros szemű ég alatt
a szűz felhők szállanak
s a hullámok taraján
ezüst fények cikáznak

A tükröt tartó víz fölött
röpködnek a sirályok,
hullámokon lovagolva
vágatnak a századok

A mélység csendje veri
sejtelmes dallamát,
hullámokon ülő alkony
festi az idő mámorát

Borzongó szépség ölel
a végtelen mélységben,
a hullámok habos könnye
mossa fehérre lelkemet

Őszi fények

Rozsdás fák hegyén pihen
a megroggyant napsugár,
bámézkodó leveleken
üldögél a zord magány

Sárguló emlékekbe
kapaszkodnak az évek,
és a ködös lebegésben
széthullnak az őszi fények

Az álmos esti tájban
felzokog a némaság
és könnyeit törölgeti
a hervadozó virágszál

Vacogó hangom

Barázdás ajkamat
tüzes láng nyaldossa,
a bőröm húrjait
farkasfog szaggatja,
szívembe sebet szúr
a letört rózsaaág,
pákosztos szememre
pókhálós este száll,
most görnyedt roncsokból
kellene szólanom,
de vacogó hangom
bolyong a torkomon

A konok sárgulás

Jószándékkal körbezár
a barátkozó félhomály,
karjaim közt elalszik
az ásítózó lomha nyár

A ténfergő sötétségben
rámtalál a holdvilág
és a konok sárgulásban
kézenfogva visz a nyár

Téged foglak

Téged foglak,
ha hajnalt hoz az ég,
ha meleg ágyamban
reszket a remény

Téged foglak,
ha sikolt az öröm,
ha veled úszik
gyémánt fényözön

Téged foglak,
ha haragos az ég,
ha pusztába dob
futó forgószél

Téged foglak,
ha vak lesz a sötét,
ha jégvirág lesz
a forró szenvedély

A szükölő csend

A szükölő csend karmában
izzik a gonoszság lázáma
és a bosszú tüzes lángja
az égő csillagokat járja

Vad parázna hajnalon
csend feszül az ajkakon
és a béna némaságban
gyarlóság az útitársa

Nem várunk

Nem várunk jégesőt,
sem égő tüzeket,
nem várunk, nem kérünk,
ne jöjjön hát egy se
Nem várunk, ne jöjjön,
de ha mégis jönni kell,
jöjjön inkább vad bikák
öklelő ereje,
vagy pöröly csapások
szikrázó tüze,
mint a gyarló ember
gyilkos ösztöne

A csend sikolya

A csend sikolya hasít
a sűrű semmiben
s hangtalan már a kóbor énekes

Az imbolygó fényben
kihúlt szerelmek felett
a remény szikrái vergődnek
s csóktalan arcunk üzenetét
viszi a szél
a csillagtalan egekbe

Az ezüstös szürke ködben
sivár lelkünkre száll
az ólomsúlyú este

A vonat ablakán

A vonat ablakán
nézem a tájat,
a velem száguldó
ezüstös nyárfákat,
szinte hallom
szilaj légzésüket,
kattogó ritmusú
szívverésüket,
de ha megállok
a vaskerekű házzal,
a fákra ülnek fel
az elfáradt árnyak

Az állomáson

Az állomáson
hangos hír fogad,
a nyolcadik vágányon
gőzös tolat,
a vasszemű óriás
büszkén halad,
sistergő gőzcseppje
megcsapja arcomat,
nézek utána
fájdalmasan,
mint aki eltévedt
a csillagok alatt

A Piac utcán

Kúszik a zaj
az ácsorgó falon,
hullámozó kocsisor
kormozza a napot,
ismerős házak
nyitnak rám ablakot,
az átszabott utcán
kimért szépség ragyog,
színes kockakövön
verik a dallamot,
a hozzám nőtt régít
már csak én hordozom

Forgó fejű bábok

Szép álmaim elrabolták
úri kurtizánok,
futó időm törbe csalták
félkarú hajcsárok,
a hitemet elárulták
arctalan lakájok,
emlékeim sárba gyúrták
széplelkű titánok,
életemet meggyalázták
forgó fejű bábok
és a napot betakarták
a törpe futárok

A végtelen pusztákon

A végtelen pusztákon
elárvult szél sírdogál
s homlokomon utat vág
a kiéhezett hangyanyáj,
hajszott vágtaiba csapok
a felnyergelt felhőkkel
és villámfénnyel kergetem
az arctalan férgeket,
a sötétben meglesem
a hajnali csillagot
s felrepülök hozzá
frissen nőtt szárnyakon

Katinka

Tinka, tinka Katinka,
tudod - e kis bogárka,
hogy ősz csillog a hajadban
és szárnyad pihen karomban

Tinka, tinka Katinka,
tudod - e kis bogárka,
hogy holdvilágban hallgatlak
és langy szellőként ringatlak

Tinka, tinka Katinka,
tudod - e kis bogárka,
hogy csókba mártom ajkadat
és lángra gyújtom vágyadat

Tinka, tinka Katinka,
tudod - e kis bogárka,
hogy ércbe öntöm arcodat
és gyöngybe fűzöm álmodat

Halvány szikrák

Halvány szikrák pattognak
a hamvadó tűzben,
a sorsomat repítem
törött szárnyú szélben

Elkésett napsugár

Elkésett napsugár
átsüt az ablakon,
szóttalan árnyékát
szorongva hallgatom

Hiába zörögnek

Hiába zörögnek
a megfáradt lombok,
földi csendbe hullnak
az újszülött álmok

Fájdalom ha zokog

Fájdalom ha zokog
halvány lámpafényben,
mondd el titkaidat
ne vidd fel az égre

Kiforog az idő

Kiforog az idő
a fekete gyászból,
virág nyílik újra
élő rózságon

Szárnyat bontott

Szárnyat bontott már az alkony,
repdes az égi madár,
ragyogj még az esti fényben
ajkamon nyílt gyöngyvirág

Átvirrasztott éjszakából

Átvirrasztott éjszakából
lábújhegyen jön a nyár,
cirógató fénysugárral
megérint a délibáb

A fecskeszárnyú alkonyat

A lánghó nap fénye
szelek szárnyán elsuhant
és az eget ölbé kapta
a fecskeszárnyú alkonyat

Vörös szemű parázs

Vörös szemű parázs
éget az ajkamon,
hajnali részegség
húsít a harmaton

A napot szorongatja

A napot szorongatja
az ólalkodó este,
álmomat öleli
sápadt szeretője

Tiszta fényben úszik

Tiszta fényben úszik
a csillogó kék ég,
de a földön lapul
a csúszva mászó árnyék

Évtizedek karjaiban
Jutkának

Öledben ülnek az őszülő évek
és halványodnak a tovatűnt képek,
hívod magadhoz a lágy hangokat,
napsugárral ébredő hajnalokat

Hajdan repültél a dalos madarakkal
és szivárványt szóttél kicsiny kosarakba,
holdfényre ültetted a bimbózó vágyat
és messze kergetted a megbúvó árnyat

A nap tűzével gyújtottál csillagot
és az égen szórtad szét a holnapot,
válladra vetted a hétköznapiakat
és tágra nyitottad az ablakokat

Mosollyal öntözted a kék virágokat,
félteve simogattad a letört ágakat,
csönddel betakartad a fájó titkokat,
homlokon csókoltad a megszült álmokat

Itt járt köztünk

Itt járt köztünk tágas hittel,
észre senki mégse vette,
hangját jajszó nem követte,
az élet titkát sem kereste

Ám a hervadozó csendben,
rázuhant a füledt este
s ahogy jött az éj sötétje,
belehalt a földi létbe

Ó, mennyien sírtak érte,
hossannát szóttek nevére
s bár felsikoltott dermedt vére,
tömjén füstben szállt az égre

Az évekről

Duruzsoló melegségben
az elsuhant évek
türkizkékbe mártott égen
vígan örvendeznek,
de didergő hidegségben
a megkövült évek
szikkadt szirten búslakodnak
kifeszített csendben

Sűrű lombok közt

Sűrű lombok közt
kavarog a szél,
ittasan susogja
messze még a tél

Száraz ágakon
sárgul a levél,
elhervadt a nyár,
elhull a remény

Forró vággyal

Forró vággyal ölelt át
a puha nyári este,
rám hajolt a gyönyör
röppenő szépsége

Tűzben fürdettem
lankadó csókodat,
tengerárba hívtam
szótalán ajkadat

Lebegtem könnyedén

Titokban rám lehelt
a kacérkodó tavasz
s halk szavú virág szólt
rácsos ablakomban

Illatát arcomba
sodorta a szél
s csillagnyi fényben
lebegtem könnyedén

Álmodozó csók ölében

Álmodozó csók ölében
szárnyalok a vágy tüzében,
elmerülök tengercseppben,
a percbe bújt végtelenben

A mámoros keblű szélben
izzó parázson a vérem,
sóhajtok a sűrű csendben
csillagszemű szenvedéllyel

A felszálló fehér fényben
szivárványt húzok az égre
és virágot festek véle
a szerelem mezsgyéjére

Rózsafákon égnek

Rózsafákon égnek
a bársonyos évek,
elszállnak a szavak
síri feledésbe

Múló alkonyatban
elárvul a lelke,
összetört emlék
kísér a sötétben

A tovatűnt percek
zokognak fölöttem,
csillagot keresnek
csillagtalan égen

Zenghetne énekem

Zenghetne énekem
patak csobogásról,
gyökerét feszítő
tulipánfákról,
napsugaras tájak
pacsirta hangjáról,
a teremtő lélek
csillagjárásáról

De kócos kertemben
könnyek patakzanak,
az öreg fák meg
messze múltba nyúlnak,
erdei madarak
már halkán dalolnak,
álmot szövő esték
csöndben folydogálnak

Viszlek magammal

Viszlek magammal úttalan utakon,
bukdácsoló szélben, fátyolos nappalon,
arcodra csókolom a gyönyör hangjait,
a tűzben égő virág izzó hamvait,
a rámtörő estéket holdfénybe csurgatom,
felszedem neked a hajnali harmatot.

A fecsegő vízparton

Hulló csendben virrasztanak
ébren maradt perceim,
mélyen alvó éjszakában
elmerülnek éveim

Féltékeny fák ágain
guggolnak a vágyaim,
őszülő szél rázogatja
lombnélküli álmaim

A fecsegő vízparton
szótlán társat keresek,
a hullámozó habok hátán
gyöngycseppekben elmegyek

Hozzám szólt a fény, a szél

Hozzám szólt a fény, a szél,
a mosolygós tarka rét,
fák, bokrok, levelek,
megtört szívű emberek

Földre hoztam csillagot,
égen csüngő harmatot,
szedtem hozzá illatot,
piros szemű pipacsot

Sírtak nekem verebek,
tetőn alvó cserepek,
vágyak, sorsok, szentségek,
tikkadt szárnyú emlékek

Kértem csókot csókokra,
hajnal pírját arcomra,
szerelmet a sóhajba,
csönd zaját az álmomra

De nemsokára engedem
tűzbe vinni lelkemet,
bánjatok majd jól velem
égen úszó fellegek

TARTALOMJEGYZÉK

A könnyek csókja
A végtelen
Hiába bújlsz, megtalállak
Törékeny asszony
Nem így képzeltem
Az akácvirág
Megbocsátom vétkeidet
Édesanyám képe előtt
Az égi fák ágain
A mindenségben
Nem néztem a messzeségbe
Elrepült
Átkarolt a szívem
Süppedő homályban
A harangvirágok
Emlékszel?
Napsugárral melengetem
Hozzád szólok
Elmossa lépteim
Bágyadt gyönyörökben
Hogy sírjam el?
Bimbózó szerelem
A csüngő fellegek közt
A karodban
Május
A pillangó
Görgetem sorsomat
Csak te vagy már
Hullámokon lovagolva Paráliában
Őszi fények
Vacogó hangom
A konok sárgulás
Téged foglak
A szűkölő csend

Nem várunk
A csend sikolya
A vonat ablakán
Az állomáson
A Piac utcán
Forgó fejű bábok
A végtelen pusztákon
Katinka
Halvány szikrák
Elkésett napsugár
Hiába zörögnek
Fájdalom ha zokog
Kiforog az idő
Szárnyat bontott
Átvirrasztott éjszakából
A fecskeszárnyú alkonyat
Vörös szemű parázs
A napot szorongatja
Tiszta fényben úszik
Évtizedek karjaiban Jutkának
Itt járt köztünk
Az évekről
Sűrű lombok közt
Forró vággyal
Lebegtem könnyedén
Álmodozó csók ölében
Rózsafákon égnek
Zenghetne énekem
Viszlek magammal
A fecsegő vízparton
Hozzám szólt a fény, a szél

EDDIG MEGJELENT VERSESKÖTETEK:

Miért mondod?

Debrecen, 2000.

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001.